

Regering skulde komme til at tælle uplettede Navne, som havde en fuldlødig Klang, saaledes at Udlandet ikke kan tage fejl af dette, at nu have vi de bedste Mænd i Spidsen for vor Regering, som vi i Øjeblikket kunne faa samlet.

Det andet Punkt er, at den ny Regering skal stræbe indadtil at genoprette Tryghedsfølelsen i Samfundslivet. Derved have vi tænkt paa de samme Punkter, som den ærede Ordfører (Thomas Larsen) nylig fremdrog, og jeg kan i det hele taget sige, at jeg synes, at han udtalte sig ogsaa efter vor Opfattelse tilfredsstillende om disse Ting. Altsaa, for det første en Undersøgelse af alt, hvad der er sket, til Bunds, saaledes at alle de, der have nogen Del i Ansvaret, ogsaa blive dragne frem og komme til at bære det. For det andet en ny Lovgivning, der forebygger Gen-tagelse af det, som er sket, en Lovgivning, der rammer ogsaa alle de medansvarlige. Jeg kan ikke nægte mig den Fornøjelse at minde om, hvad den ærede Ordfører for Flertallet sagde. Han nævnedes et lille privat Lovforslag om autoriserede Revisorer, der af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) og mig har været indbragt 3 Gange her i Folketinget, men som først tredje Gang, i sidste Samling, naaede at komme til første Behandling og derefter til Udvalgsbehandling. Man fristes næsten til at se et lille Stykke Historie i den Skæbne, dette lille Lovforslag har haft, idet det netop var den afgaaede Justitsminister, som Gang paa Gang gjorde sit til at forhindre, at dette Lovforslag, netop et Lovforslag af denne Art, kom til Forhandling her i Tinget. Endvidere kunde jeg tænke mig, at en saadan ny Lovgivning maatte gaa ud paa, hvad der ogsaa er fremhævet fra andre Sider i Salen, nemlig paa Ministrenes Forhold til lønnede private Stillinger, men lad mig ogsaa her tilføje: paa alt, hvad der kan sammenfattes under Benævnelsen: „Rigsdagsfunktionarisme“. Derved forstaar jeg det Forhold, at Rigsdagsmænd gaa over til lønnede Stillinger, at de faa et mindre Tillæg til deres andre Livsstillinger i Form af lønnede Tillidshverv i det offentliges Tjeneste (*Martin Madsen Halsted*: Altsaa kort sagt: „Ben“). Ja, det er det, det ganske populært hedder; det vide vi alle sammen. Jeg vil saa ogsaa endelig nævne en Ting, som jeg vil kalde „Rigsdagsprotektionisme“, og derved forstaar jeg den Rolle, det efterhaanden er kommet til at spille i det offentlige Liv herhjemme

at have en Anbefaling fra en Rigsdagsmand, at det vejer mere til Opnaaelse af Goder i de forskellige Ministerier end nogen som helst anden Anbefaling eller nogen som helst anden Støtte i Verden. Det er noget, som naturligvis til en vis Grad unddrager sig Offentlighedens Kontrol, i hvor høj Grad dette Forhold er udbredt, men der foreligger alligevel saa mange Eksempler derpaa, snart sagt paa alle Omraader, hvor der i de enkelte Ministerier er Stipendier, Dispensationer, Bevillinger at uddele, at der sikkert ogsaa der er noget at rydde op i. Paa alle disse Punkter vil jeg dog finde det rigtigst at overlade Initiativet til den kommende Regering, som derigennem altsaa vil søge at løse den Opgave: at genoprette Tryghedsfølelsen i Samfundslivet.

Men endelig have vi rigtignok ment, at der skulde sluttes paa en klarere og mere positiv Maade, end det sker efter Flertallets Forslag. Det sidste, der staar i Flertallets Forslag, er nemlig ikke andet end en saadan Talemaade som: „at arbejde paa de Opgaver, hvis heldige Løsning Folket venter paa“. Jeg tror, at der rundt om i By og paa Land har været en underlig flov Smag i Munden hos de Folk, som læste denne Slutning: „at arbejde paa de Opgaver, hvis heldige Løsning Folket venter paa“. Man har spurgt sig selv: hvad er det for Opgaver, og hvad er det for Dele af Folket, som vente paa disses Løsning? Den politiske Situation var ellers saaledes lagt til rette i Foraaret, man kan sige med en vis Klarhed, Forudseenhed og Bestemthed af den nu afgaaende Regering: at nu skulde der være een stor Sag, hvis Løsning skulde gaa forud for alle andre, nemlig Forsvarssagen. Nu skulde der være fri Bane for denne Sag, saaledes at nu skulde hele Opmærksomheden, hele Arbejdet i Rigsdagen og Folket fortrinsvis samles om dette. Det er derfor lidt kedeligt for alle dem, der vare enige med den afgaaede Regering i, at dette var blevet den største politiske og nationale Nødvendighed herhjemme, at se denne nationale Hovedopgave svøbt ind i det uldne Stof, som findes her i Flertallets Forslag: „de Opgaver, hvis heldige Løsning Folket venter paa“. Derfor forekommer det mig, at det havde været smukke, om Flertallet havde nævnt denne Sag rent og klart og ladet de andre Opgaver, hvis Løsning Folket venter paa, ligge ganske uomtalte i denne Forbindelse. Det mener jeg navnlig ogsaa var rigtigt af andre Grunde. Jeg mener, at der vilde